

1921

1921

L M / XXXIX - 5

LIBRARY

Boris Grad:

Preko tjem klauel.

Plahje moj korak.

Brekoničen klaneč

V kalnem breznu polnem tene dolgo je
ki dan na dan mrtva se mehčaje
in zginja ta roj megle v potastno mes
ki teško kačor mrtva se nakanjanaide
in hitro me objema s svojim močim
spolnim trujloni.

Solne ti da nalo bi kačor in moči svojim
blestilo ne bi več tako demonsko preslo mene
bolestno h in pete v tne in hitro čisto in svet
- o j p r e n e g a j o t s
--- j e m p a m s l o b i m a j a t i t e r o f n i

Plah je moj korak

Plah je moj korak

na poti skozi neprodimi maki

ki ga v nemirja jone trasko g' b' on mab' in

šepetajote tajne dali.

Blodim padam, vstajam

mi v brežko uči ra svet' jeri' konce' poti mi

sveti hinkom žarečim

Ri mi ne penej je vabi v dušo

in tista skrivna se obuja

da polnijo telo in mi sieča dolgo izprešljivo pot

sem dohikrat p'naugam v šepetaju dali

že pal, a sveti k'ci žarečega svetilnika

ki spremlja me nide in mi sija j'vesto v noč

je dvigujem napolne mi sne na novo

in ropet stopam plah namej ---

stajno energijo -

in ropet stopam plah namej ---

zarejanko:

napoti.

Člapanči.

V slutnji novih dni
stopamo jasnil lic in stonjenih pesti
v svet.

Iz daljave, prav iz pot gorâ
od mesa monotona pesem v sveži nosi
in njih smaragdno zelena halja
in v tisočih barvah lestka se dalja
nas kliče.

Ka kot ropot železnega stroja zveni njena pesem
in kot žvonce melodije klavirskih strun
otpeva jo naše misli. —

V bleklu mavničnega neba
pisanega kot metrelja kila
in lepega kot pesem pomladi
vrikanje in poje mo kot razposajeni
pastirski
in stopamo jasnil lic
in stonjenih pesti
v svet.

Klemente van:
Melsummisi.

Imel sem niki.

Či mi se jih s kosteno roko iz razmišle lobanje
sa sem jih gel dal: nekdo so božale žive juje kakor
mati otroca.

V vesoljstvo, v nekonečnost so smile in jo objele.
Nemironina jim je bila zemlja.

Čisti in veseljstvo tuhtale o belki naj
manjši, o maku malenkostnem.

Žakale potov so nemice in me tamam.

Častudilo se jim je bivanje, vesoljstvo, nepatnost
v temo so hitele hitele v ilibije.

Žnvedan ljubile so se, a fudi sovražile in se
lovile tu in tam brez konca.

žgrabile sem jih z roko, da so se žile od bolečin.

Člebel sem jih v niso. Ča stali pa so gume
poklele in se dale me je strah in me strah mat
kose jih spomnim.

Sluge pasovile v dim objemuom kot moste hite
vsemira.

Često sanjam o njih učlovečenju.

Tamam to visoko nepenjenje.

Da se mi izplui, bi imel gotovo raj (če ne
pjet kantkatino?)

Videl sem vestariskav sad, zato sem tel in poklel
blaque misli, ki mi jih je izorgla bejploma lobanje.

Koeljuij:

Kotuliviha.
ena stepi.

Kotuliviha...

Kotuliviha, mis loob
müra kotomaa
jefame veseeidau
kot oquiee kaesirkaio
bliskiv ket.
vms gron dui stjo not
perkel nastane korot.

Tedaj, ja, elovek stopim na plan
rapnikteuik las, golomok
boke + elementi---

...vlasti stepi. akt

Stal sem na stepi, jirni
in moštrani; Far moštrani
iz strahom ni sveteli
rdeti tulipani... vpo taj
Njih cvetjatel na tla
in stepa svetela je tulipani,
rdeti ovejavo je odela novem.

moly su mupot's klevat, poj, jabed
koročop, soj slivšimpor
...itue mele f 1970

Musiä Majan:
Vmesäinoti.

Vmesem noči.

Vmesem noči sem naprej nagrujen zavito v dolg
tem plašč stopal čez mostv mesto, v katerem je
gostoval mi ---

Ju bil sem sam ---

Zuravenjem pravi mi je rejal globoko travje v moji
beli ovratni in utrujen je valil dim kot
iz dimnika najhitreje kot komotice sveta.

Šel sem tatalo ljuba in rejal s svojim čelom
lede in ovratje in ti sledi ---

Edaj sem bil kot krist, ko so ga juče mihajali na križ

A ko sem tahi pogledal v svoj ovrat, ki je kakor pral
sem bil spočet --- --- --- --- ---

Ju skoli moje glave z živimi rodicami
na tvoj svet.

Премю Владимію.

Крївїт плачъ ѿбегнї.
Грѣмъ поѣ троїмъ оубо.

Krievit plati ljubeni emilioti in givne vilna jote
- saj bil je slepa ovno ista in ho mu gledale svet loto
na ognjenih oblakih ognjenih žaricah
- i so ostale in - more meri? juna of fajtji npr of 20

- za gdo to teles pot molice ene gabe
- steni mi no tele s polno vstajitih otel
so odilna ali slihom v sijaju do svetl
- tedaj je po poti brskona prisla ona
in metulji s hili si lenimi to pili med
pustili gornice ovno i koje pitali ljubete
giva vilna jota -- kaj to no jote oti! --

...
- ...

...
- ...

...
- ...

Opem pod trojnim okliom minulo obstojim
Koglet opat nepodirno steno tojega fat isja-
Va bela je kakor mrtvaški mrtkuči v kateroga
Kraganjajo zadnjih močeh in vni metulji.

In da kinknem na ve glas da noke kink-
skoti tunna zapeta mila na vidne blazine? -
In se noči bo ohran in vister v blepnih krogih
se vrtčegavinaja, poletijajo jih z majer -

ovo steno sva vseh vseh in vseh
Obnemem da planem + dušem in vno + dujem
človeka + zastore vna domeljih blazin -
Zdi se mi, da objemam to melno telo -

Kam zadaj obletavajo košatobrep čmi krotkaji
in njih se vse padajo namoj obrat - kakor koglet
berdauje hobe izteajjo roke čet vse -

Zagnjel bi se v sad + vnojo utopljena -
Toda ni li krog meje maile davi in pijau
šumečega kipečegavina omavljenu slasti
li sedel blazin keli vseu otem, tem vseu ljukku -

bdnamim se uamej, ker piti je uaje kameilita
napuetaus pot na uoje uoje in vimeu oblak

je nebo. - Posute nisu svetjem poljane, skrivaju
soplava nad njimi, Termino gleda oko hripta,
nerija. -

Knjižni Bog: Pesalnik v risu.

Plesalka v risu.

Dusica moja postoj! poglej mi v oči!
<falange v rthnicih v teilih s teme nosasti>
vidis jih ti?

Saj datrepeje tvoje srce kot moje!
<seena komu no trepetanje, srca napaka>
lutis jo ti?

Poglej dusice a rthov! In peljal su jo
na vrste, mijel za belo rotico in ji
v lokih pokazal rthov in faust---

Kalický zdenko:

Apoteza ob jutru.
Pecel v rakvi.
ena rasulu.
strnoglavjeju.

Apoteza ob jstru.

Ja na kačo ki jo mamim oči srca si oijem
od ram epitli hatdnapanega, vedno kvačega
da strupa nabrižga mi haju gies podu.
Na polje žu konjica si sledam istnega,
ki ga je v hletu inu
in kletko svojo nato se ptišom hatokljunimot
čimav te leteti neznam. ^{premi}
V flatem vozu mitre kurbim svoje nevesto tnuje
čies se mizaična popelju polja te studenu žu
bokeem svoje ste pogrtajem vednolono.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Peve v anki. Taro

V moji spalnici stoji klavir,
Zdi se mi da se vedno jetični
maddaji po njegovi ala
basmovih tipkah udihajo (či
dične romles kakor valice
na potegijere) kadar uolai
jam zelenim kazimom
voblečena klavira kakor
stropne puške regljajo, kot to
povij potkajo tpeče stime: ves
sem od njih kakor v svilenem
kotkomu omležen je. eVa vsaki
tipki kakor vsičena roka stoji.
Zdaj kadar igram, sem ves
kakor v kirurgični miji:
kvarim in kakor fmuata sta sem
ki stoji vjemalimov rokete.
V moji spalnici stoji klavir,
nikar nalvarji na fliti ga!

izjetočna razpisna komisija

Območje močnega prelomnice

novi tehniki studenci

mojega močnega disko-bola

novi projektili

novi projektili od kakovostnih projektilov

proti utrujenim pokopalniškim fidrom

in jile sipalnic

iz svojega strelnega jarka

z svojimi ekscentričnimi medijem

miilitarizacija naših ognjenih pušk

in svojo lokomotivo

mesnega kralja

z najdelo proti taceju in strukturam transporta

opremljen

- četna ognjenih strelcev in jrdeser,

dajle postreljajo

v hrupnem in

monopolni

štiljica,

Nisi mi galvanski bateriji
z vesoljnimi ekstraktom
inimale polimerni formi
novo polarizacijske svetlo
fotonove rase najetosti
svojimi spiralnimi lasmi
v obliki foto posob
mojega telesnega minijala
valitke in mejoj mleka so
stavbi in velika bo
hipobjekta galvanoplastike
mojereleji in
v neidue brise
na polrajice
Nisi mi s svojimi instinkti inimi racionalno
je najprej filozof
in svoje utri najprej gaurde
streljanje
in v lojine
da se veliki heurle ekvatorju
v svoj magični svet
ne fadenen
ja sava
,

Strmoglavci in ju.

Zajedil sem
svjega motomega konja
dignili so se
k mojemu pitelcu železnu stajam
mikelijem
drugi namo pevi,
in proti sebru
lete
svojim sprotoma
se veno
obdelavati
svojim žičnim boralom.
V stresajočem me letu
v neprestano naraščajočem guetku sekepi
letelega
svoje
obremeni in imi
v vedno bližji pač abdiciranih
obnavale
svojinim gorčnim projektili
boju lablje in torpedole
kimi dočeli patrijarh
manevirale
na odpravišni
mojega plivljučega morja.

Je so mi maveli,
kako blagva
je bila
moja početna nisel
kakor izstrejena morska torda
v vrsti
fanetijs
v mojega reba
formel kelih,
ki sva ga
na drevesu
mojega telega imena
tiscala
v rane
in katerega
ni padla
se nobena kri
da bi naju otropila
kakor z naftalinom krogle
mojega strelnega opla
zadet
vlastnoda
sem se
v vrtinasti in mojih
ravnotar ostalega stopinjista
smustil
v mojo nitecno cakalico

in sem
mi optik vati
nosil
leži
v raki
ki mi je nina dvijena.
zapustil sem
svojo
v kot
zadeto
gotško enajnico
in sem samo se
svojo paupero lobajo
ustil
v kvadratne njene line,
da si jo osrečim
ki za mano vamolovi.

